

pevnost

edice

Jana
Rečková

Věčný
čas zubů

část druhá

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část druhá)

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2010

Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-073-6

ČÁST ČTVRTÁ

KRUHY TEMNÉHO MĚSÍCE

Vedlejší účinky

„No, to byla ale historka,“ vyjádřil se Efrigo. „Je milé, že nám věříš, ale jak máme my věřit tobě?“

Astar začal krčit rameny, ale v polovině pohybu ho zarazila bolest.

Hedonna mávla rukou, jako by tímto rušila veškeré pochyby. „Musíš se dát dohromady. K sobě tě vzít nemůžu, mám spolubydlící.“

„Ke mně se vejde,“ řekl Efrigo, který navzdory svému prohlášení věřil každému Astarovu slovu. „Bydlím v polosuterénu, je to takové doupě,“ dodal.

„Tak pojďme,“ zívá Astar.

„To chceš jít bos?“ zeptal se René – nesehnal dost velké boty.

„Poběžím po čtyřech,“ vysvětlil mu Astar. „Ale tyhle šaty si zatím nechám, když dovolíš.“

Sešli se u východu. Hedonna neodolala a podržala přítele za ušima. Vzpomněl si, že Lynn to dělala také. Vlastně i Lil-

la. Vzpomněl si i na Jelku a její odmítavý výraz, když ji tehdy v Brně našel. A ještě na další ženy. A úplně na konci se objevila Láďa, drobná a trochu nosatá, snědá skoro jako ta Ahdiho poloindiánská ženuška. Nejspíš ji ani moc nezajímá, jestli jsem naživu, řekl si a vykročil s Efrigem jako poslušný pes.

* * *

Tondovi se už zase v hlavě všechno pletlo. Věděl, že to dělají ty léky, ale nepomáhalo to. Myslel si, že je ve vězení, pořád čekal pouta nebo popravu nebo tak něco. Pamatoval si, že někoho zabil, jen neměl ponětí proč. Ztratil pojem o čase. Nechtěl jíst. Žádný vrah si nezaslouží, aby ho krmili. Řekl jim to, ale kdoví proč měl pocit, že mu nevěří.

Pak se objevil ten cizinec. Řekli mu, že za ním někdo přišel na návštěvu, a vedli ho (ani mu nenasadili pouta, to považoval za pochybení) do kanceláře, asi k řediteli věznice, který si z nějakého důvodu oblékl bílý plášť.

Tonda se zastavil za dveřmi, kterými ho dozorce prostrčil a přibouchl je za ním. Vychutnával vyhlídku bez mříží. Dokonce viděl stromy a najednou zatoužil být v lese, běžet po trávě nebo jehličí nebo i po sněhu... Běžet.

U okna stál vysoký, důstojný, bělovlasý stařec. Nehrbil se ani trochu a měl jasné modrošedé oči. Upřel je na Tonda. Vzápětí se ředitel věznice proměnil v primáře oddělení a promluvil trochu zaskočeně: „Přijel si pro vás příbuzný. Chce se o vás postarat... Prý jste se dlouho neviděli.“

Tonda zmateně potřásl hlavou. Starý muž na něj mrkl a usmál se. „Tony! Pamatuješ se na mě?“ Řekl to anglicky. „Strýčku?“ zkusil to nejistě. „Je to hrozně dávno...“ V ži-

votě toho člověka neviděl, ale nějak věděl, že primář anglicky rozumí, tak se nemohl na nic zeptat.

Stařec se na něj znovu usmál a obrátil se k primáři. „Chápu, že vám to příbuzenství připadá vzdálené. Tonyho ale osud zle pronásleduje, oba rodiče mu zemřeli tragicky, neť – jeho matka – mi pochopitelně nemohla dát zprávu, dověděl jsem se to opožděně, to už byl chlapec tady. A potom zahynuli i prarodiče z otcovy strany, u kterých žil...“ Poklepal Tondovi na rameno. „Poznal jsem tě na fotce v novinách. Z toho ‚Strašidelného motelu‘, jak to novináři nazvali.“

„Jak ses sem dostal? Myslím do Česka?“ zeptal se Tonda zmateně. Vydává se za mámina strýce, fajn, ale proč? Odkud mě zná?

„Byl jsem v Karlových Varech. Nádhera...“ Stařec se ušklíbl. „Až na ty Rusy, co si tam stavějí paláce... Ovšem zbohatlíci jsou všude stejní.“

„Pane Hahne,“ ozval se primář. „Chápete, o co jde?“ Znělo to starostlivě.

„Ano,“ odpověděl Tonda pomalu. „Objevil se tady strýc... vlastně prastrýc, na kterého se sotva pamatuju... To mi bylo snad pět?“ Zopakoval poslední větu anglicky a stařec energicky přikývl. „A chce mě vzít domů. Teda do USA. Ale to asi nepůjde, po tom osvojení Hahnovými mám zdejší občanství...“

„Profesor Kaufman si pronajal domek na Šumavě,“ vysvětlil mu primář. „Jste na perorální léčbě, a pokud budete mít patřičný dohled...“ Pokrčil rameny.

„Zatím jste mě nikdy nenechali podepsat revers,“ podivil se Tonda.

„Nikdy jste neměl rodinné zázemí.“

„Aha. No, já bych moc rád někam... do lesa. Do přírody,“ řekl Tonda. Uvědomil si, že se mu hlava vyčistila nápadně rychle. Podobně jako... s Astorem. A hele, tenhle strýček bude nejspíš vlkodlak. Mají na mě příznivý vliv, pane primáři... Skoro se usmál. To rozhodně neřeknu nahlas, vážený.

Následovala únavná procedura s papírováním a překladem dokumentů, které bylo nutno podepsat, mezitím se Tonda dověděl, jak se jeho falešný prastrýc jmenuje (řikaj mi strejdo Olafe jako dřív) a že se přestěhoval (taková malá díra, to neznáš), ale tady se mu líbí a chce tu zůstat minimálně pár měsíců. A že profesor Olaf Kaufman napsal knihu o lykantropech. Historickou knihu, posbírané různé dokumenty, lidové pověsti s komentářem a tak. Prý se čte jako román, smál se strýček Olaf.

Konečně seděli v autě z půjčovny.

„Uf,“ udělal Olaf. „Jak se cítíš?“

„Ohroženě,“ řekl Tonda. „Tehle styl couvání mi vážně neseď.“

Olaf dupl na brzdu a uchechtl se. „Celý Astar! Hochu, já těžce postrádám automatickou převodovku, tak to se mnou vydrž.“

Tonda ztuhl. Celý Astar! Promluvil až za branou ústavu. „Jsi taky vlkodlak?“

Profesor se zasmál. Upíral zrak na ulici a navzdory prohlášení o svých řidičských potížích se za volantem choval celkem bezpečně. „Ne. Zřejmě mám kapku jejich krve, takže se mi daří trochu tě ovlivňovat. Čelit těm lékům, co do tebe cpali. Je to spíš šamanský trik, ale... my se ho naučili lépe.“

„A poslal tě Astar.“

„Jsme přátelé. S tou knihou mi hodně pomohl. Vlastně je spoluautor.“

„Kde je?“

„Pokud vím, tak někde honí upíry.“ Olaf se zatvářil skoro omluvně. „Tak zněla poslední zpráva, někdy před týdnem.“

„A jedeme na Šumavu,“ ujistil se Tonda.

„To souhlasí.“

Tonda se nadechl a položil tu pravou otázku: „A proč jsi říkal ‚Celý Astar‘?“

Olaf na něj vrhl krátký pohled, vzápětí znovu upřel zrak na silnici. „Astar si myslí, že jsi jeho syn. Vlastně si tím je docela jistý.“

Tonda zavřel oči.

Najednou se mu v paměti, těžce zkoušené nemocí (kte-
rá ve skutečnosti nemocí nebyla, jak se zdá) a léčbou (která
mu škodila), spojilo několik věcí.

Viděl před sebou mámu, jak se mazlí s obrovským černým psem. Říkali mu Medvěd, protože tak vypadal. Vybavil si, jak ho ten pes hlídal. Jak ho doprovázel do školy. Byl strašně chytrý, malému Tonymu připadalo, že normálně umí číst a rozumí všemu, co si lidé kolem povídají. Byl s ním v bezpečí.

Potom se Medvěd ztratil. Tony to obrečel, máma byla zticha, ale celá jako by vybledla a povadla. Později se nějak vzpamatovala – měl tehdy dojem, že si něco začala se sou-
sedem, samozřejmě se jí na to neptal. No, nikdy už to ne-
bylo takové.

„Proč nás, sakra, opustil?“ vyjádřil se.

„Na to se ho budeš muset zeptat sám,“ řekl Olaf. „Ještě něco. Tam, kam jedeme, žije tvoje nevlastní sestra. Je... no, utrpěla úraz. Vlastně se ji pokusili zabít.“

Tonda zaťal zuby. Asi žárlím, připustil si. To nic, to přejde. Je to dávno. Mám sestru. Budu ji mít rád. „Souviselo to s tím... motelem?“ zeptal se.

„Motel...“ Profesor se na okamžik zatvářil zmateně. „Aha, ten motel u Brna. Totiž, Astar se s tím vrahem potkal víckrát. V jiných motelech a hotelech... Je to složité. Ano, všechno to souvisí.“

„Uf,“ hlesl Tonda. „Musím počkat, až se ze mě ty léky vyplaví. Mám v tom zmatek.“

„Za to ale nemůžou léky,“ pravil tiše Olaf. „Ono to je *zmatené*. A ne málo.“

* * *

Efrigo se projevil jako skutečný veterinář. Léčil svého pacienta v obou podobách a zdálo se, že takhle jeho mastičky účinkují nejlépe.

„Přece jen jsi profík,“ zavrčel Astar – to už bylo ráno, od noci, kdy se objevil v Rose, uplynulo dva a půl dne.

„Jo, rozumím ti, i když zrovna štěkáš,“ souhlasil Efrigo. „Spolkni tohle.“

„Co je to?“

„Vitaminy. B, C, E. A zinek.“

„Zvířecí?“

Efrigo se uchechtl. „Ne, lidské. Jedenapůlkrát lidská dávka, v pořádku?“

Astar se posadil a zapil tabletky džusem. „Jo. Posledně mě léčil profesor. Historik.“

„Olaf Kaufman?“ přeptal se Efrigo a zívł. Zdřímł si jen dvě tři hodinky a odpoledne to mınıl dohnat. Ještě hodit prádlo do pračky a něco uvařit.

„Jak to víš?“

„Umím číst a sleduju zprávy na internetu. Ta kniha o vlkodlacích je dost populární, mám dojem, že už ji někdo koupil a překládá do češtiny.“

„Nemohl mě tam uvést mezi... poradci,“ řekl Astar. „Vlastně mě to trošku mrzelo. Ale mám u něj otevřený účet. Taky bych mohl něco chtít po Hildě,“ dodal zamyšleně.

„Jistě, ale na boty ti můžu půjčit.“

„Ty sandály jsou dobré,“ mínil Astar a podíval se ke dveřím, kde se válely velké řemínkové sandály.

„Za tři stovky od Vietnamců,“ poznamenal Efrigo. „Při jejich rozměrech nechápu, že vyrábějí i sedmačtyřicítky. Nechod' ještě ven, drž se doma v klidu, ať se ti to zahojí pořádně. Jizev už máš dost.“

„Máš pravdu. Ty se teď proměníš v hospodyňku a já ve vlka.“ Vzápětí ležel na pohovce velký černý pes.

Jsem z tebe nervózní, kamaráde, pomyslel si Efrigo. Podvědomí takové věci dělá, víš.

* * *

Probudil se za tmy. Když se nehýbal, nic ho nebolelo – to byl docela úspěch. A když se rozhýbal opatrně, dalo se to vydržet. I v lidské kůži. Namazal se Efrigovými mastmi – za pomoci zrcadla i na zádech, s potěšením zjistil, že už si dosáhne skoro všude – oblékl si, co mu René s Efrigem sehnali, a vyrazil.

Suterénní byt se sice nacházel v domě, který byl něco mezi hotelem a ubytovnou, ale měl samostatný vchod, na který vrátný (umělá zaměstnanost, pf!) neviděl.

V metru zjistil, jak se nejnázne dostane k tomu baráku, kde

má Hilda tělocvičnu a firmu (doteď nevěděl jakou). U eskalátorů stáli revizoři, ale před ním se rozestoupili. Zbytek dojel tramvají, pak kousek pěšky.

Vrátnému v prosklené hale nahlásil, že jde za Hildou Neubauerovou, a byl milostivě vpuštěn do výtahu. Nejdřív zamířil do tělocvičny, ale ta byla momentálně pronajatá, trénovali tam nějakí karatisté nebo kickboxeři. Astar vypadal podobně jako oni a nikdo si ho nevšímal. Sedl si na lavičku a chvíli se díval, jak sebou vzájemně mlátí o zem. Přemýšlel, jestli se má vydat o patro výš a zkusit sídlo firmy. Třeba tam ještě někdo bude a dá mu adresu. Když na něj uplatní špetku vlivu.

Vtom mu někdo zlehka položil ruku na rameno. Vzhlédl. Tenhle vypadá na trenéra, odhadl. A nos mu k tomu doplnil: a Hildina milence. Ovšem, ten pach smíchaný s luxusním sportovním deodorantem... Tehdy poprvé ho z ní cítil, i když už z větší části smytý.

„Vy jste Hildin přítel, že?“ vyhrkl.

Muž zamrkal. Byl urostlý, hezký, pěstěný. A žárlivý. Obličej se mu bezděčně stahoval do grimasy nepřátelského samce. „Patříte k té její bláznivé výpravě? Nikdo mi nechtěl říct, co tam dole vlastně našli. Lovci upírů!“

„Našli jsme nějaké staré místnosti. Hořelo tam. Utíkali jsme každý na jinou stranu. Moc si to nepamatuju,“ řekl Astar. „Chtěl jsem se ujistit, že jsou ostatní v pořádku, a znal jsem jenom tuhle adresu.“

„Nikomu se nic nestalo,“ zavrčel krasavec. „A teď vypadněte.“

Astar pomalu zavrtěl hlavou. Takže přátelský přístup nefunguje. „Nevíte o tom nic. Kde bych našel Hildu? Já vám ji nepřeberu, je vysazená na hezouny.“ Díval se, jak chla-

pík rudne. O jeho prudkém pohybu věděl předem a bez námahy ho srazil k zemi. Vlastně ho spíš přehodil přes dvě lavičky, tak aby dopadl na žíněnku. Doufal, že umí padat – to by jako trenér měl, ne?

Všechno ztichlo. Rozhlížel se a čekal, jestli se na něj vrhnou. V tom případě by musel prchat, nebyl na tom tak dobře, aby zvládl oddíl karatistů. Rozhodně ne bez proměny.

Na parketách zaklapaly podpatky. „Nádhera,“ ozval se Hildin vysoký, jasný hlas. „Jsi celý, zlato?“ Nečekala na odpověď a otočila se k Astarovi. „Tak pojď, musím ti zaplatit.“

Dobrý tah, uznal, postavila tím náš vztah do jasného světla. Milenec se může uklidnit a my odejít.

Vzala ho do své kanceláře, mořsky modré s umělou květenou, která měla také poněkud vodní nádech. „Ještě ti tady chybí korálový útes,“ zamumlal.

„Třeba si ho časem pořídím. Kam jsi zmizel? Volali jsme tě...“ Zdálo se, že o něj měla opravdu starost. „Zachránils mě. Bylo to... Úplně jsem tomu podlehla. Jemu. Dezirovi.“ Potrásla hlavou. „To bych už nechtěla zažít. Nechápu, jak jsi mě dokázal osvobodit.“

„To bylo jinak,“ řekl vážně. „On se pokoušel uplatnit svůj vliv i na mě. Jenomže na mě to prostě neplatí, jsem jiný. A jak se snažil víc a víc, tebe postupně pustil.“

„A proč jsi utekl?“

„Dost mě zřídil,“ přiznal Astar. „Potřeboval jsem se dát trochu dohromady.“

Hilda se najednou usmála, hezky, přirozeně, bez ohledu na budoucí vrásky. „Byly tam minimálně dvě ženské, které by tě ošetřily hrozně rády. Možná tři, Saieq taky.“

„Saieq... Vysvětlila vůbec něco? Ona nebo Ahdi?“

„Moc ne.“ Hilda zase zvažněla. „Jen že Deziro zajal nejdřív ji a pak Ahdiho, když ji přišel osvobodit. Ještě mluvili o nějakém potratu a dost to prožívali, ale přešli do nějaké neznámé řeči, Ahdi potom povídal, že je to jazyk jejich kmene. A povídal, že už ti dluží za dva životy. Přespali tady a ráno se vypařili.“

„Škoda. Moc bych chtěl slyšet její vyprávění. Deziro ji unesl asi před osmi lety.“

„Takže ty ho opravdu znáš,“ konstatovala. „Kluci mi vykládali pěkné divočiny. Jak ten netvor Deziro vraždí a loupí a současně hledá matku pro svého potomka.“

„Souhlasí.“ Židle, na kterou ho usadila, mu začala být nepohodlná.

„Víš, byl to docela šok, ta tvoje proměna. Nikdy jsem na vlkodlaky doopravdy nevěřila,“ řekla Hilda. „Ale vypadal jsi fantasticky. I s těmi šrámy.“

Skoro se začervenal. „Byla to klika. Lidi si proti Dezirovi ani neškrtnou. Tam měl proti sobě dva vlkodlaky a jednoho upíra. Mimochodem, Norbert... Původně to bylo jeho doupe, vědělas to?“

„No... Napadlo mě to, jenže jsem si připadala jako cvok. Totiž, abys věděl, celé to začalo jako recese, ještě na škole, ale Honza to bral pořád víc vážně, že budeme pátrat po upírech a zabíjet je. Prostě tomu věřil. Já vlastně nečekala, že něco najdeme. Brala jsem tu výpravu jako legraci. Sport. Norbert se mi přihlásil, řekl, že je lovec upírů, a když jsem se začala smát, smál se se mnou, tak...“ Zahleděla se na modrozelený obraz na stěně. Mohl stát sto tisíc nebo víc, ale možná ho namaloval malíř pokojů, těžko říct. Možná se nějak jmenoval. Třeba *‘Fakt hodně našťvané moře‘*.

„Legrace, hm.“ Astar sklonil hlavu a zatočil palci pomalý mlýnek. „Deziro mi zabil ženu. Já od začátku věděl, že se z veselého výletu může vyklubat pořádná tragédie.“

„To je mi vážně líto. Promiň.“

„Nemáš se za co omlouvat. Kde je Norbert?“

„Taky zmizel. Ani s námi nedojel do Prahy, vystoupil v nějakém lese, na pustém místě. Prý se nalokal krve a musí se uklidnit.“

„Zabili jsme jich spoustu. My dva společně. Mohli by nás zavřít.“ Krátce se zamyslel. „V některých zemích se nesmí zabíjet zločince. Vlastně skoro nikde. A tady se prý člověk nesmí ani bránit.“

Hilda zachmuřeně přikývla. „Ovšem kde není žalobce, není ani soudce. Jestli někoho v dohledné době napadne zkoumat ty katakomby a najde tam hromadu mrtvol...“

„Tak policie stejně nezjistí, kdo tam řádil,“ dokončil Astar.

„Doufejme.“ Hilda otevřela zásuvku svého psacího stolu, v níž byl zabudovaný malý trezorek. „Dám ti ty peníze.“

„Nepřišel jsem kvůli penězům. Chtěl jsem se ujistit, že se všichni dostali ven.“

„Jasně. Já vím. Ale měli jsme smlouvu, a ty jsi udělal víc. Já si vlastního života cením.“ Hilda se pousmála. „A měl bys dostat bolestné. Ukážeš mi ty šrámy? Vidím, jak pořád poposedáváš.“

„Neukážu.“ Zamračil se. „Radši ne. Co by tomu řekl tvůj... přítel trenér.“

„Milan?“ Předvedla typický smích blondýnky, jasný a stříbrný. „Tomu napovídám, co se mi zlíbí. Je to moula. Bez představitivosti. Zato je hezký, celkem bohatý a v posteli se snaží.“

Astar zvedl obočí. „Copak se to dá takhle... Snaží se!“
Zatvářila se pobaveně. „Chci mít bezproblémové děti.
A muže, se kterým se dá snadno manipulovat.“

Vzdychl. „Otrava.“

„No,“ řekla Hilda, „Láďa byla dost nešťastná, když jsi zmizel, i když jí Norbert vysvětlil, že to určitě přežiješ. Honza ji odvezl domů. Usoudili jsme, že ve Spáleném Hradišti bude v bezpečí.“ Tázavě vzhledla.

„Asi ano. Možná už tam Deziro není.“ Představil si sám sebe, jak zvoní u dveří, zvědaví sousedé nenápadně vyhlíží-jí okny, Láďa otevírá a na tváři se jí pomalu objevuje výraz, jaký měla Jelka, něco jako „Jsem ráda, že žiješ, ale...“

Zjistil, že Hilda něco říká: „To jako myslíš, že se sebral a odkráčel? Po tom, co jste s ním prováděli?“

„Taky jsi přispěla svou troškou.“

„Jo.“ Pozorně ho sledovala. „Tobě se Láďa líbí. A bojíš se jí to říct. Zvláštní.“

„Vždyť ji vůbec neznám. A ty zase neznáš mě.“

S povzdechem otevřela trezorek a začala na stůl skládat tisícovky. „Stejně je to málo,“ řekla. „Půjdeš po něm, co?“

„Hm.“ Strčil si peníze do kapsy bundy. „Díky.“

„Kdybys potřeboval pomoc...“ Podala mu navštívenku. „Adresa, telefon, mail... Na druhou stranu jsem ti napsala Honzovu, určitě by s tím souhlasil. Láďa bydlí s rodiči a mají na zahradě jezírko se smuteční vrbou, to si nespleteš.“

* * *

Spal, ne sice tvrdě jako člověk, ale dost tvrdě; připadal si tady v tom polosuterénu u Efriga v bezpečí. Jenomže do

jednoho ze snů se najednou vplížilo něco zlověstného, stín s pařáty od krve a rudýma očima.

Uvědomil si, že mu hrozí nebezpečí. Probudil se. Vymrštil se z postele, potlačil řezavou bolest v ranách, ruce chtěl sevřít na něčím hrdle, ale ten někdo uhnul a místo toho sevřel jeho zápěstí. Přehmátl, teď mu držel obě ruce jedním neskutečně silným spárem, druhý mu zaryl do prsou.

„Zůstaň ležet,“ sykl.

Astar se okamžitě přestal bránit. „Norberte...”

„Trebron,“ opravil ho upír. Znělo to mrazivě.

Astar si matně vybavil jakousi pověst o omezení jménem. Upír si mohl dát jiné jméno, ale musela to být přesmyčka z původního. „Proč jsi změnil jméno?“ zašeptal.

„Nemáš ponětí, jaké to je,“ odpověděl upír chraptivě. „Taková doba... Tak dlouho jsem nikomu neublížil, nepil lidskou krev... Klidně jsem mohl vyjít ven i v poledne! V plném slunci! A teď... Zase od začátku. Zase s tím bojovat... Sám se sebou. A dny trávit ve tmě, ven jenom když je pod mrakem...”

„Města žijí i v noci,“ řekl Astar. „Kromě toho už jsi to jednou dokázal.“

„Nemám ponětí, jestli najdu tu sílu podruhé.“ Trebron měl trochu změněný hlas, nakřáplý, jako by přeskakoval, a nepatrně syčel. „Chtěl jsem ti říct... pár věcí. Neobviňuj se z toho, dělals, co se dalo. Deziro už v chodbách pod Spáleným Hradištěm není.“

„Já vím. Je v Pustém Týně.“

Upír se nadechl. „Aha. Najdu si to na mapě.“

„Nechceš jít proti němu sám?“ ozval se Astar znepokojeně a otočil se na bok. Tentokrát mu Trebron nebránil.

„Ne. Chci se přidat k tobě. Ty... to nevzdáš.“

„Nemůžu.“

„Jo.“ Trebron ho pustil úplně. „Jenže já jsem nebezpečný pro tvoje přátele. Nejsem... jeden z vás. Jsem teď sám.“

„Tak... mám přijít za tebou, až se dám dohromady?“

Trebron se skřípavě zasmál. „Myslíš, že ti prozradím, kde trávím dny? Mrtvý a bezmocný?“

„Zřejmě ne,“ řekl Astar tiše.

„Každé pondělí před půlnocí na severní straně toho kostela tady naproti za parkem. Ty a já. Tebe neohrožuju. Tvoje krev...“ Pokrčil rameny. „Mám z ní divný pocit. Strach.“

„Tak dobře.“

Upír váhavě naklonil hlavu, Astar ve světle vzdálené lampy rozeznal jeho tvář. Vyhublá, zdivočelá, napjatá. A velmi... nejistá. „Ty po mně půjdeš?“ zeptal se Trebron. „Jako po škodné?“

„Ne, jenom... když mě k tomu donutíš.“ Astar si povzdechl.

„Nevěříš mi?“

„Zachraňovali jsme se navzájem,“ řekl Astar pomalu. „To se těžko zapomíná. Jenže ty nevěříš sobě. Cítím to. Slyším a vidím to. Strašně nerad bych tě zabil.“

Trebron se uchechtl. „Teď bys to ani nesvedl. Jsem silnější.“

„Ale jestli budeš postupovat tak jako už jednou... No, držet dietu... Tak budeš slábnout.“

„Ne moc rychle.“

Astar v tom zase slyšel něco divného – začínal mít dojem, že právě to je opravdu upíří. Nevěřil mu. Ale jako spojenec by se hodil. Zív. Uvědomil si, že se ho Trebron snaží uspat. No dobře, užij si to, upíre. Nechal klesnout víčka, zpomalil dech, ale jeho vlčí část zůstávala ve střehu. Trebron se na něj

chvíli díval, pak se zvedl a zamířil k pootevřenému oknu. Pak zmizel. Astar sice oči otevřel, jakmile ucítil, že se upír vzdaluje, ale stejně neviděl, jakým způsobem odešel. Možná se změnil v mlhu a vyvanul, jak to líčí některé pověsti...

Astar se opatrně otočil na bok, věnoval chvilku úvaze, jestli by se v některé pražské tržnici daly sehnat byliny, jaké by potřeboval k lepšímu hojení, usoudil, že ne, a ponořil se do snů. Kdyby se to tak mohlo obejít bez vlhkých podzemních chodeb a mrtvých kostí, přál si.

* * *

Hilda se převalovala v posteli ve svém bytečku za kanceláři ve třináctém patře (třináctku si vybrala schválně, líbilo se jí to) a nemohla spát. Zůstala tady, protože si chtěla domluvit schůzku s Milanem. Jenomže ji přešla chuť. Pořád před sebou viděla Astarův výraz, jeho obočí, a slyšela jeho hlas: *On se snaží?* Nebyl v tom posměch, spíš lítost. A ona si najednou uvědomila, že s Milanem je to prostě nuda, a jestli se vezmou, bude mít zatraceně nudný život a patrně i nudné děti, chlapečka na ježka a holčičku jako cukrátkovou princeznu, děti, které dokážou řídit jenom organizovaně při Halloweenu nebo na Den dětí, to je fuk.

Máš chuť na vlkodlaka, protože je tak zatraceně sexy, jen si to přiznej, řekla si, zvedla se a došla k oknu na balkon, které nabízelo opravdu úžasnou vyhlídku. Světla, maskující noční opuštěnost kancelářské části metropole. Na teplou lidskou krajinu vidíš jen zdálky, ze své propasti luxusního osamění. Otevřela a vyšla na vzduch. Rozhlédla se, po okolí a po svém životě. Ve třiatřiceti měla všechno, a musela si to kompenzovat výpravami za upíry. Ušklíbla se. Kom-